

TERRI BLACKSTOCK

Autoare de bestselleruri *New York Times*

DACĂ
TRĂIESC

Traducere din limba engleză de

Alexandra Țabără

 ACT și Politon

2021

Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

IF I LIVE

Copyright © 2018 by Terri Blackstock

© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro

Traducător: **Alexandra Țabără**

Redactor: **Maria Nicula**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKSTOCK, TERRI

Dacă trăiesc / Terri Blackstock; trad.: Alexandra Țabără. - București:
ACT și Politon, 2021

ISBN 978-606-913-829-8

I. Țabără, Alexandra (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vrei să o transmiți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

CASEY

Nu merită să mori pentru niște orez prăjit. Nu ar fi trebuit să intru aici în veci. Trebuia să mă rezum la fast-food, să trec pe la drive-in, să comand la microfon și să primesc mâncarea printr-un geam. Dar aveam nevoie să merg la baie și să mă spăl pe față după atâtea ore de drum, plus că mă săturasem până peste cap de burgeri, cartofi prăjiți și salate. M-am oprit la un restaurant chinezesc din centrul ăsta comercial, gândindu-mă că nu aveau cum să fie prea mulți clienți la ora asta. De obicei, în localurile chinezești lumina este difuză, așa că m-am gândit că pot s-o scot la capăt cu peruca mea castanie lungă și cu ochelarii pe care îi port ca să-mi ascund ochii. Însă în mass-media au apărut mai multe imagini cu posibilele mele deghizări.

Separorul circular din colț este plin de studenți. O fată se uită la mine, apoi îi șoptește ceva prietenei ei, iar acum toți cei de la masă se uită insistent la mine. Unul dintre ei umblă la telefon.

Încercând să par calmă, mă îndrept către ușa din față. Chelnerița fuge după mine.

– Mâncarea este aproape gata!

– Revin imediat, îi spun, chiar dacă nu intenționez sub nicio formă să mă întorc.

După ce ies afară, aproape că alerg de-a lungul trotuarului. Ajung în dreptul ușii unui magazin și mă uit în urmă. Două dintre fete au ieșit din restaurant și vorbesc animat la telefon. Arunc o privire către mașina mea. Nu mă pot întoarce la ea acum. Dacă fetele alea văd că intru în ea, poliția va ști ce mașină conduc și va trebui să fac rost de alta. Am prea puțini bani. Nici pe asta nu aș fi putut s-o procur fără ajutorul lui Dylan.

Intru în magazin și caut în jur un loc în care să mă ascund. Într-un colț, în spate, văd un indicator către cabinele de probă. Mă strecur pe ușa respectivă și găsesc o cabină de probă goală a cărei ușă se poate încuia. Mă încui acolo și mă așez pe băncuță ca să-mi trag răsuflarea un minut, în timp ce îmi analizez rapid opțiunile.

Studentele m-au văzut intrând în magazinul ăsta. Poliția poate să apară din clipă în clipă și să mă aresteze. Inima îmi bate cu putere și am senzația că mi se desprind copcile din umăr. Mă întreb dacă nu cumva se infectează. Îmi rearanjez bandajul, dar apoi îmi dau seama că este un indiciu care mă dă de gol imediat. Poate chiar din cauza lui m-au observat studenții. Îl scot și îl vâr în geantă.

Îmi dau jos și peruca și îmi prind părul vopsit în negru într-o coadă de cal. Cu brațul lipit de coaste, îmi caut șapca în geantă și mi-o pun pe cap, trăgându-mi afară coada, apoi îmi dau jos ochelarii. Îmi scot bluza de deasupra și rămân doar în maioul de dedesubt. Îmi pun ochelarii de soare și

mă analizez în oglindă. Chiar arăt altfel față de acum cinci minute.

Mă simt epuizată de oboseală – probabil din cauza sângelui pe care l-am pierdut când am fost împușcată cu câteva zile în urmă – însă trebuie să mă mișc din nou. Îmi agăț geanta pe umărul sănătos, apoi îmi pun grămadă peste braț hainele atârinate pe umerășele din cabina de probă. Nu contează că nu îmi vin și că nu le-ar purta nimeni din generația mea. Trebuie doar să arăt ca un cumpărător obișnuit, până reușesc să ies pe ușa din spate.

Îmi fac curaj și ies din cabina de probă, fiind atentă la brațul meu rănit. Prefăcându-mă interesată de un stand cu produse aflate la reducere, trag cu ochiul în jur după fete. Nu le văd, așa că mă uit pe fereastra din față. Văd licărind o lumină albastră. Sunt aici.

Mă duc în spate, în speranța că am să găsesc vreo ușă pe undeva. Există o ușă batantă cu un semn pe care scrie „Doar pentru angajați”. Las jos hainele care îmi atârnă pe braț și intru în această încăpere. Trec repede pe lângă cutii și standuri cu haine, un suport de mătură și o găleată cu mop, apoi o baie pentru angajați. Văd o ușă în spate pentru livrări.

O deschid și mă uit într-o parte și în cealaltă a aleii. Deocamdată, nicio mașină de poliție. Nu-i nimeni aici.

Traversez aleea și, slăbită și gâfâind ca un cardiac, traversez un petic de pădure și urc la deal până când am toată parcare în raza vizuală. Mă așez pe un butuc în spatele unui pâlț de copaci și mă uit la studenții care discută cu polițiștii și își fac selfie-uri cu mașinile de poliție în fundal. În 20 de minute, știrea asta va lua cu asalt rețelele de socializare. Va fi preluată de canalele de știri prin cablu și

poate chiar de rețelele de televiziune. Nu mai am cum să stau în orașul ăsta. Trebuie să plec.

Mă strecor mai departe printre copaci. Ies în cealaltă parte a pădurii, într-o zonă rău famată. O mulțime de bărbați hoinăresc pe la colțuri de stradă și femeii îmbrăcate sumar se apropie de mașinile oprite în trafic.

Văd o fată cu o perucă blondă cu păr creț, care trece dincolo de umerii ei înguști. Am avut părul negru, brunet, blond... Am avut o perucă roșcată, una blondă, una castanie. Niciuna din ele nu avea cârlionți. Nimeni nu ar căuta așa ceva.

Cobor dealul printre copaci și aștept să se întoarcă fata pe trotuarul plin de crăpături.

– Scuză-mă, îi spun. Putem vorbi?

Pare a fi prea ocupată ca să stea de vorbă cu mine, așa că adaug:

– Ai putea câștiga niște bani.

I-am atras atenția, așa că se întoarce spre mine.

– Ce e, drăguțo?

– Îmi place părul tău. E o perucă?

– Da, îmi spune, punând mâna pe ea. Mulțumesc.

– Mă întrebam dacă nu ai putea să mi-o vinzi mie.

Femeia râde.

– Poftim? Vrei să-mi cumperi părul?

– Îți dau 200 de dolari bani gheață.

Șovăie.

– Patru.

– 250.

Pufăie ofensată.

– Am dat o groază de bani pe ea. Nu o dau pe o nimica toată.

– Bine, îi zic, scotocind după portofel. 300. E ultima ofertă.

Îmi vede cealaltă perucă în geantă.

– Care-i treaba? Faci colecție de peruci sau ce?

– Da, e oarecum specialitatea mea. Sunt actriță.

Rânjește și își dă peruca jos, dezvelindu-și părul castaniu cu șuvițe blonde tuns scurt. Cu înfățișarea asta ar putea trece drept o mamă casnică. Și-l zburlește puțin ca să nu mai stea lipit de cap și întinde mâna după bani.

– Chiar îmi plăcea peruca asta, murmură ea.

– Sigur poți să-ți iei alta cu o sumă mult mai mică, nu?

– Nici n-aș vinde-o dacă n-aș putea.

– Mulțumesc, îi spun. Chiar apreciez.

Iau peruca și o îndes în geanta care este deja plină ochi, iar, când fata întoarce spatele, mă întorc în pădure. O scutur pe exterior și pe interior și mi-o pun pe cap. Simt că e cam largă și pare să se bătăie. Mă oglindesc în ecranul telefonului și văd că nu arată chiar așa rău. Într-un fel chiar îmi place. Dacă îmi pun și ochelarii de soare, nu cred că ar bănui nimeni că sunt eu.

Mă așez jos puțin, dorindu-mi să îmi fi luat mâncarea înainte să fug. Mor de foame, dar va dura ceva timp până o să pot mânca.

După vreo două ore, trebuie să mă duc iar la baie. Traversez pădurea către locul în care femeia cu peruca făcea trotuarul și văd un magazin mic de cartier cu gratii la

ferestre. Intru și apăs pe clanța ușii de la baie, dar este încuiată, așa că sunt nevoită să cer cheia. Au un televizor în spatele teșghelei și îmi văd deja chipul și înregistrarea cu mine în restaurant. Oamenii sunt avertizați că mă aflu în zona aceea și că s-ar putea să fiu înarmată și periculoasă.

Casiera nici nu se uită la mine. Îmi dă cheia și mă grăbesc să intru la toaletă. Fac un inventar mental al informațiilor furnizate de filmulețul de la restaurant. Poșeta mea, desigur. Este neagră, mare și nu se remarcă prin nimic, dar vărs tot ce se află în ea în chiuvetă, o întorc pe dos, ca să las căptușeala în carouri pe exterior, apoi pun toate lucrurile înapoi în ea. Mă uit la încălțările mele. Sunt niște teniși gri. Sigur ăștia nu vor ieși în evidență, lucru valabil și pentru blugii de pe mine.

Abia atunci îmi dau seama că bandajul de pe umărul meu este vizibil fără cămașa pe care o purtam peste maiou. Și nu am altă cămașă cu care să mă îmbrac.

Cineva bate la ușă și strig:

– Încă puțin!

Mă uit iar în oglindă și oftez, apoi scot cămașa pe care am dat-o jos mai devreme și o atârn ca pe un prosop pe umărul rănit.

Aud mai multe sirene, văd lumini albastre licărind în sticla geamului de deasupra capului meu. Oare încă mă caută?

Mă trec apele când deschid ușa și ies din baie. Femeia care aștepta îmi smulge cheia din mână și o zbughește înăuntru.

Casierele sunt încă distrase din cauza mașinilor de poliție care trec pe acolo și a știrilor cu tot scandalul din zonă. Văd un stand cu tricouri, iau unul și un pachet de biscuiți

cu unt de arahide, mă apropii de tejghea și îmi dreg vocea. Una dintre casiere își aruncă ochii pe produse, în loc să se uite la mine.

– Asta-i tot?

– Da, îi spun.

Îmi scanează produsele și îmi dă bonul. Îmi arunc și tricoul pe umăr și ies afară. Când ajung la colțul clădirii, îmi trag tricoul peste maiou și arunc într-un coș de gunoi bluza și peruca cu păr lung, castaniu. Văd o geantă aruncată acolo și o îndes peste lucrurile mele, ca să le acopăr.

Măcar acum, dacă mă caută, nu va mai fi așa de evident că eu sunt persoana care a fost văzută la restaurant.

Mă întorc prin pădure, sperând să pot ajunge la mașină. Mașinile de poliție ar trebui să fi plecat pentru moment de la centrul comercial. Oare au renunțat să mă caute?

Extenuată, cobor dealul și merg pe lângă magazine către parcare din față. Fără să șovăi, mă îndrept direct către mașina mea. Intru în ea și nici nu privesc în jur când pornesc.

Văd o singură mașină de poliție în parcare, dar are luminile stinse. Șoferul nu se vede nicăieri pe afară. Ies din parcare și o pornesc la drum.

Abia după ce mă îndepărtez suficient, îmi îngădui să respir.

DYLAN

Mașina mea e tot în Dallas, unde a lăsat-o Casey înainte să fie împușcată de un pedofil care făcea trafic de droguri. Dex mă lasă acolo și arunc o privire în jur după Keegan și Rollins, detectivii hotărâți să o ucidă pe Casey înainte ca ea să îi dea în vileag, dar nu îi văd. Mașina este parcată pe strada din spatele casei în care a fost împușcată Casey. De unde stăm acum, pot vedea printre două case curtea și aleea privată ale pedofilului. Nu se află nicio mașină de poliție acolo. De altfel, îmi pare că nu e nimeni acasă. Camioneta din curte, care ar fi dovedit o parte din infracțiunile lui, a fost mutată. Sper că a ridicat-o poliția pentru a-i face verificări la laborator.

– Trebuie să înlocuiești telefonul ăla, Frumușelule! îmi spune Dex înainte să plece. Trebuie să ai același număr la care te contactează Keegan de obicei.

– O să-și dea seama că este alt telefon când nu vor mai putea să-mi ia urma.

– Dar nu vor ști ce ai făcut cu el. Poți să spui că s-a stricat sau că l-ai pierdut.

Apreciez că Dex își face griji în privința asta, având în vedere că am lipit telefonul cu bandă adezivă de spatele unui camion pentru a-i face pe Keegan și pe Rollins să-mi piardă urma. Dacă nu făceam asta, eu și Casey am fi fost morți acum.

– Bănuiesc că pot să-l înlocuiesc și să păstrez numărul.

– Du-te la un magazin de telefoane mobile. Pot să-ți porțeze numărul în câteva minute. Dacă Keegan nu are numărul de serie sau ce îi trebuie lui ca să ia urma noului telefon, mai câștigi ceva timp.

Dex pleacă, iar eu mă îndrept către magazinul respectiv și fac ce mi-a sugerat el. Probabil că Keegan este negru de furie că l-am făcut să umble după cai verzi pe pereți. Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra când și-a dat seama că a fost păcălit.

După ce iau telefonul, îmi înfrânez dorința să o sun pe Casey pe cartelă sau să-i trimit un e-mail pe contul nostru secret. Trebuie să o contactez cât mai rar posibil, pentru a-i da ocazia să se îndepărteze mai mult. Nu pot să-i mai dau lui Keegan prilejul de a se apropia din nou de Casey.

În schimb, fac ceea ce s-ar aștepta Keegan să fac și îl sun. Răspunde după primul țârâit.

– Unde ești, Dylan?

Are un ton tăios, furios.

– Sunt în Dallas, îi spun. Mi s-a stricat telefonul și eram așa ocupat să o urmăresc pe Casey, că nu am avut timp să-mi cumpăr altul până acum.

– Am observat, îmi spune. Ai pierdut toată distracția.

– Am ajuns acolo înaintea ta, îi spun, fiindcă știu că el știe asta deja. Am apărut chiar după împușcătură și m-am

luat după ea. Când am văzut că nu o găsesc, m-am dus pe la spitale și le-am verificat pe fiecare în parte. Am arătat poza ei în stânga și în dreapta, ca să văd dacă s-a internat pentru rana suferită în urma împușcăturii.

Șovăie o clipă.

– Știm că a intrat la un moment dat într-un magazin de cartier și s-a dus la baie, spune el. A plecat înainte să ajungem noi acolo, dar n-am mai văzut nicio urmă de sânge. Probabil că s-a pansat singură sau a chemat pe cineva s-o ia de acolo.

– Nu știi, îi spun. Pare o persoană singuratică. Mă îndoiesc că are prieteni care ar încălca legea ca s-o salveze.

– Nu exclud nimic când vine vorba de ea, îmi spune. Nu exclud nimic nici când vine vorba de tine. Poate chiar tu ai ajutat-o.

Mușchii de la gât mi se încordează și simt cum mă apucă o durere de cap în zona cefei.

– Nu am lăsat-o să scape, îi spun. Ți-am zis că am tot căutat-o.

– Atunci de ce ăia au crezut că eram eu când te-au văzut? Oamenii care au împușcat-o.

– Nu le-am spus că eram tu, îi zic. Pur și simplu am apărut acolo, și se comportau de parcă mă așteptau. Deci, care-i treaba cu oamenii ăia?

– Au fost arestați de poliția din Dallas, spune Keegan. Îți vine să crezi așa ceva? În sfârșit ne ajută și pe noi cineva să ne apropiem de ea, iar acum Dallasul ne obstrucționează ancheta arestându-i pentru nu știu ce abuz asupra unui copil.